

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Tiskárna GARMOND spol. s r.o.**, IČ 46886656, se sídlem Dalovice, Průběžná 250/2a, *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **1. 12. 2015**, čj. 3364/DS/15-5,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 3. 2. 2016, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 1. 12. 2015, čj. 3364/DS/15-5 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 31. 8. 2015, čj. 14066/OD-P/15 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalobce se domáhal též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon č. 361/2000 Sb.“ nebo „zákon o silničním provozu“) pokuta ve výši 1.500,- Kč za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu spočívajícího v porušení § 10 odst. 3 téhož zákona. Dále byla žalobci v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu ve spojení s vyhláškou Ministerstva vnitra ČR č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit paušální náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Správní delikty provozovatele vozidla v souvislosti s provozem vozidel na pozemních komunikacích upravoval mimo jiné zákon o silničním provozu.

Správní řízení upravuje správní řád.

[III] Žaloba

Žalobce žalobou brojil proti napadenému rozhodnutí v plném rozsahu výroku, včetně souvisejícího prvoinstančního rozhodnutí. V žalobě uvedl následující skutečnosti.

Předmětné řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno doručením příkazu ze dne 21. 10. 2014, čj. 20417/OD-P/14. Správní orgán původně vedl s žalobcem řízení o dvou správních deliktech spáchaných ve dnech 8. 7. 2014 a 21. 2. 2015. Řízení o správním deliktu ze dne 8. 7. 2014 již bylo zastaveno.

Zahájení řízení předcházelo vyhotovení výzvy k úhradě určené částky, kterou správní orgán doručil žalobci jako provozovateli vozidla. Správní orgán v poučení výzvy k úhradě částky uvedl, že žalobce má právo sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla. Žalobce na základě této výzvy sdělil správnímu orgánu prostřednictvím svého zástupce totožnost řidiče, který vozidlo řídil v předmětný čas.

Žalobce namítá, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán se totiž ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení a na základě jeho výpovědi tak ověřit, zda se mohl přestupku dopustit či nikoliv. Z předešlé činnosti správního orgánu totiž mělo být známo, že se tomuto řidiči nedaří doručovat písemnosti.

Dle názoru žalobce bylo povinností správního orgánu pokusit se alespoň o doručení výzvy k podání vysvětlení. Dřívější písemnosti se sice mohly vracet jako nedoručené (adresát měl být na uvedené adrese neznámý), nicméně žalobcem oznámený řidič si v mezidobí mohl na své adrese např. označit schránku a písemnosti přebírat. Takové závěry jsou však pouze spekulativní, podstatné je, že správní orgány své tvrzení nijak neprokázaly.

Zejména pak odkaz správního orgánu na neznámost žalobcem oznámeného řidiče na jeho adrese, správní orgán dovodil toliko „z úřední činnosti“. Pokud však správní orgán mínil rozhodovat na podkladě skutečností, které mu jsou známy z úřední činnosti, byl povinen konkrétně uvést, z jaké činnosti mu jsou tyto skutečnosti známy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129: „Soud musí v odůvodnění

rozhodnutí uvést, ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu skutečnosti podle § 121 o. s. ř. známe a jak se o nich dozvěděl. Jinak by nebylo možné přezkoumat, zda se vskutku jedná o skutečnosti známe soudu z jeho úřední činnosti ve smyslu § 121 o. s. ř., a tedy zda soud postupoval v souladu se zákonem, když z nich vycházel, ačkoliv o nich nevedl dokazování.“). V opačném případě byl žalobce krácen na svém právu na obhajobu, neboť s údajnými závěry správního orgánu nemohl nijak polemizovat.

Ze spisu zároveň vyplývá, že správní orgán své tvrzení o nedoručitelnosti písemností podložil nedoručenou písemností, která byla správním orgánem odeslána dne 25. 2. 2015. Žalobce přitom sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče až dne 25. 4. 2015, tj. v době, kdy už mohl mít řidič řádně označenou schránku.

Zástupce žalobce provedl za účelem shromáždění podkladů k podání žaloby šetření a zajistil fotografie z předmětné adresy, na které měl oznámený řidič bydlet. Z fotografií je zřejmé, že tento má v místě řádně označen zvonek i poštovní schránku. Žalobce přiložil fotografie jako důkaz.

Je sice pravdou, že správní orgán předvolal k podání vysvětlení přímo žalobce a ten dále odepřel výpověď, žalobce ale již dříve správnímu orgánu poskytl požadovanou součinnost, když oznámil totožnost pachatele přestupku. Povinností správního orgánu ale bylo podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž správní orgán měl k dispozici vyjádření provozovatele o identitě řidiče, které nebylo nijak zpochybněno, např. správním rozhodnutím o uložení pokuty za správní delikt spočívající v tom, že provozovatel neznal identitu řidiče, který řídil jeho vozidlo.

Pro zahájení řízení o přestupku vůči oznámenému řidiči však nebylo vůbec podstatné, zda si tento řidič přebírá písemnosti. Správní orgán proti němu mohl zahájit řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi. Žalobce vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu pan Y., a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti panu Y., nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení o přestupku dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že tvrzení provozovatele vozidla stran totožnosti řidiče není pravdivé, pak měl povinnost proti němu zahájit řízení o deliktu dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu.

Žalobce dále namítá, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla stál na daném místě ve 22 hodin večer a dopouštěl se tak přestupku. Na ulici Mírové náměstí je totiž v určitých hodinách povoleno stání vozidlům zásobování. Skutečnost, že se řidič dopouštěl přestupku, vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008, z něhož se podává: „Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“.

Součástí spisu jsou i fotografie z místa spáchání přestupku. Fotografie ale nejsou opatřeny datem a časem pořízení, a nelze tak mít za prokázané, že byly pořízeny skutečně dne 21. 2. 2015 ve 22 hodin. Fotografie mohly být pořízeny ve stejný den, ale např. v 19 hodin, kdy byl na dané místo povolen vjezd vozům provádějícím zásobování (zásobování je na daném místě povoleno od 5:30 do 6:30 hodin, od 8 do 10 hodin a od 18 do 19:30 hodin). Ve spise tak není žádný podklad jasně svědčící o protiprávním jednání řidiče. Skutkový stav tedy nebyl dostatečně zjištěn.

Nadto, ani z podkladu pro rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem byl takový čas zjištěn a zda byl měřen certifikovaným měřidlem. Bude-li žalobce spekulovat o tom, že čas byl zjištěn z hodinek, telefonu, či času ve fotoaparátu městské policie, pak takové měřidlo je pracovním měřidlem dle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o metrologii. Pro stanovení sankcí je však nutno užít toliko stanovených měřidel [§ 3 odst. 3 písm. b) zákona o metrologii]. Z uvedeného důvodu nelze informaci o času zjištění přestupku brát za průkaznou, neboť situace je obdobná jako v případě, že by rychlost vozidla měřil policista namísto stanoveným měřidlem (certifikovaným, atestovaným, kalibrovaným a ověřeným radarem nebo lidarem) např. podle navigace v telefonu (tj. pracovním měřidlem). Řidič vozidla přitom tvrdí, že na daném místě stál v 19 hodin, kdy doručoval zakázku reklamních tisků do přílehlé provozovny.

Správní orgán byl povinen skutkový stav důkladně prověřit. Pokud se totiž řidič vozidla nedopustil přestupku, tak ani provozovatel vozidla nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá pouze v případě, že jednání naplňuje znaky přestupku.

Žalobce zároveň namítá, že správní orgán neprokázal, že se v předmětném případě skutečně jedná o přestupek dle zákona o silničním provozu. Pokud bylo vozidlo žalobce zaparkováno v ulici Mírové náměstí, avšak mimo pozemní komunikaci (dle pasportu komunikace), nejednalo by se o přestupek proti silničnímu zákonu, ale proti zákonu o přestupcích, jehož spáchání nenaplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Z fotografií založených ve spise je přitom zřejmé, že řidič vozidlo zaparkoval z části mimo pasport komunikace. Správní orgán tak nebyl oprávněn zahajovat řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Na základě výše uvedeného je dle názoru žalobce rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání napadeného rozhodnutí žalovaného nepředcházely zákonné kroky správního orgánu prvního stupně a řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemělo být vůbec zahájeno. Správní orgán dále neprokázal, že k přestupku skutečně došlo a provozovatel vozidla tak může být shledán vinným ze správního deliktu provozovatele vozidla.

Vzhledem k tomu, že žalobce vyjádřil názor, že celé řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, navrhl zrušit též rozhodnutí prvního stupně.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k žalobcově žalobě vyslovil v podání ze dne 7. 3. 2016, v němž nejprve stručně zrekapituloval průběh správního řízení a následně konstatoval, že žaloba obsahuje námitky, které nebyly žalobcem uplatněny v odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, a tak se k nim žalovaný může vyjádřit až ve stanovisku k žalobě.

Žalobce namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno doručením příkazu ze dne 21. 10. 2014, čj. 20417/OD-P/14, a bylo vedeno o správních deliktech spáchaných dne 8. 7. 2014 a dne 21. 2. 2015, přičemž řízení o správním deliktu spáchaném dne 8. 7. 2014 již bylo zastaveno.

Žalovaný se s touto námitkou neztotožnil, když ve spisové dokumentaci je na listu č. 118 založeno sdělení o zahájeném řízení ze dne 30. 7. 2015, jímž se rozšiřuje sdělené obvinění o správní delikt ze dne 21. 2. 2015.

Žalovaný dále uvedl, že oznámená osoba řidiče (Liu Yuehui) je často oznamována právnickou osobou Fleet Control, spol. s r.o., zastupující účastníky řízení, jako řidič vozidla, jímž byl spáchán přestupek a jehož řidiče se nepodařilo zjistit. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením, že správní orgán prvního stupně nepodnikl žádný pokus o doručení panu L.Y. Ve spisové dokumentaci je založena kopie obou stran obálky, v níž byla jmenovanému Y. na adresu ..., doručována písemnost vydaná správním orgánem prvního stupně pod č.j. 24927/OD-P/14/Kli. Tato písemnost byla odesílateli vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Ve spisové dokumentaci je dále založena kopie „Informace o pobytu“ ze dne 10. 3. 2015, čj. MV-37743-2/OAM -2015 daná správnímu orgánu prvního stupně Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky, k řízení vedenému pod sp. zn. 2185/OD-P/15/Kli. Z této písemnosti vyplývá, že osoba jménem L.Y., nar. ..., státní příslušnost Čínská lidová republika, nemá na území ČR povolen žádný druh dlouhodobého víza. Žalovaný byl toho názoru, že správní orgán prvního stupně měl dostatek poznatků vyplývajících z jeho úřední činnosti o tom, že osoba L.Y. je jako pachatel přestupku osobou fiktivní, aby se v této konkrétní kauze osobou L.Y. blíže zabýval.

Další obsáhlý soubor námitek obsažených v žalobě poukazuje na to, že správní orgán prvního stupně přesně neprokázal dobu, kdy řidič na daném místě stál, a odkazuje se na údaje v dolní části dopravní značky. Žalobce namítá, že v časovém rozpětí uvedeném v dolní části dopravní značky je stání vozidlům provádějícím zásobování povoleno. A dále namítá, že z fotografií pořízených strážníky městské policie nelze prokázat dobu, kdy mělo k protiprávnímu jednání žalobce dojít. Žalovaný tento soubor námitek odmítl, stejně tak jako by je odmítl v průběhu odvolacího řízení, pokud by je byl žalobce uplatnil.

Žalobou napadené rozhodnutí a s ním i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nejsou rozhodnutími vydanými ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jichž se dopustil řidič vozidla. Předmětem řízení bylo porušení povinnosti provozovatele vozidla vyjádřené v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá provozovateli vozidla povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Tato právní úprava je založena na principu tzv. objektivní odpovědnosti, její porušení je klasifikováno jako správní

delikt provozovatele vozidla, který je postihován podle ustanovení § 125f až 125h zákona o silničním provozu. Ačkoliv se k odpovědnosti za tento správní delikt nevyžaduje zavinění, má správní orgán povinnost zjišťovat, zda jsou naplněny ostatní zákonné znaky správního deliktu. Po přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně musel žalovaný konstatovat, že znaky správního deliktu byly naplněny, když ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) - c) zákona o silničním provozu se jednalo o neoprávněné stání vozidla, porušení povinnosti řidiče vykazuje znaky přestupku dle zákona o silničním provozu a porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu.

Žalovaný ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí označil místo spáchání správního deliktu jako obec Karlovy Vary, Mírové náměstí, kde je v platnosti význam svislé dopravní značky IP 27a „Pěší zóna“, v jejíž spodní části je vyznačeno, kdy a kterým vozidlům je vjezd do pěší zóny povolen. Řidiči vozidel, jimž je vjezd do pěší zóny povolen, mohou v pěší zóně stát pouze na místech označených jako parkoviště.

Závěrem žaloby vylovil žalobce přesvědčení, že celé řízení bylo zahájeno v rozporu s právními předpisy, rozhodnutí vydané žalovaným je nezákonné a navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalovaný k tomu poukázal na to, že žalobce buď z neznalosti, nebo záměrně podsouvá námitky, které mohl uplatnit v řízení o přestupku, pokud by ovšem neodepřel výpověď.

Správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s platnou legislativou, když ze zákonných důvodů věc přestupku odložil a dále vedl správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalovaný se s tímto postupem zcela ztotožnil.

Žalovaný, s odkazem na výše uvedené, trval na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení žalobcových práv a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Uplatněné námitky považoval za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovést nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Z těchto důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

[IV] Replika

K vyjádření žalovaného zaslal žalobce soudu svoji repliku ze dne 9. 8. 2016. V ní uvedl, že v žalobě namítal, že správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť znal totožnost řidiče vozidla. Žalovaný zastal názor, že postup správního orgánu prvního stupně byl správný. Ve svém vyjádření žalovaný pouze zopakoval skutečnosti, které již byly uvedeny v napadeném rozhodnutí, aniž by přímo reagoval na námitky žalobce, které by tyto závěry vyvracely. Žalovaný uvedl, že osoba řidiče byla správnímu orgánu prvního stupně známa i z jiných řízení, proto nebyl povinen předvolávat řidiče k podání vysvětlení, neboť správnímu orgánu bylo známo, že oznámená osoba si nepřebírá písemnosti.

Žalobce opět poukázal na skutečnost, že správní orgán svou úvahu o pravidelné nedoručitelnosti zásilek postavil na nedoručené zásilce z února 2015. Žalobce přitom osobu řidiče uvedl až o dva měsíce později. Není tedy směřodotné, že před dvěma měsíci se řidiči vozidla nepovedlo doručit výzvu k podání vysvětlení – o dva měsíce později již mohl mít řidič označenou schránku a písemnosti si přebírat. Ze zjištění o jedné nedoručené písemnosti nelze činit žádné obecné závěry. Vždy je totiž možné, že se adresát nachází na dovolené nebo mu vandal poškodí domovní schránku; nelze vyloučit ani pochybení pošty. Jedna neúspěšně doručená písemnost nic neznamená.

Nadto, správní orgán prvního stupně nesmí rezignovat na potrestání skutečného přestupce jen proto, že si přestupce kdysi nepřebíral poštovní zásilky. S tímto přístupem by pak správní orgány de facto poskytovaly přestupkovou imunitu každému, kdo si neoznačí schránku.

Žalovaný dále ve svém vyjádření uvedl, že oznámený řidič je fiktivní osobou. S tímto se žalobce nemohl ztotožnit. Žalobce jako důkaz přiložil v příloze repliky kopii povolení k pobytu pana Y., které prokazuje, že tvrzení žalovaného jsou nejen mylná a nepravdivá, ale též že žalovaný vycházel při posuzování věci z mylných předpokladů.

Žalobce dále v žalobě namítal, že ve spise absentuje jakýkoliv důkaz jednoznačně svědčící o protiprávním jednání řidiče. Ve spise totiž absentuje jakýkoliv důkaz pro to, že řidič vozidla parkoval mimo místo vyhrazené jako parkoviště. Žalovaný se s názorem žalobce neztotožnil. Žalovaný k námitce žalobce uvedl pouze toliko, že se jedná o nedovolené zastavení či stání, čímž jsou naplněny znaky správního deliktu provozovatele vozidla. Žalovaný ale nijak nevyvrátil námitky žalobce. Je sice pravdou, že v rámci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je uplatňována objektivní odpovědnost, to ale neznamená, že správní orgán nemusí dokazovat, zda skutečně došlo k porušení právní normy. Pokud se totiž řidič vozidla nedopustil přestupku, tak ani provozovatel vozidla nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá pouze v případě, že jednání naplňuje znaky přestupku. Správní orgán tak byl povinen prokázat, že řidič vozidla skutečně parkoval mimo vyznačené místo. Správní orgány tedy přestupek nijak nedokázaly. Ani v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla však nelze uplatňovat presumpci viny.

Na základě výše uvedeného měl žalobce za to, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, a žaloba je proto důvodná.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**

Prvoinstanční správní orgán rozhodl tak, že žalobce se jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky ..., dopustil správního deliktu proti zákonu o silničním provozu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 21. 2. 2015 v době nejméně od 22:00 do 22:15 hodin v Karlových Varech na Mírovém náměstí stálo motorové vozidlo tovární značky Audi, registrační značky ... Neznámý řidič tohoto vozidla tím nerespektoval dopravní značení IP 27a - pěší zóna, když s vozidlem stál v této zóně na místě, které není označeno jako parkoviště. Výše uvedeným jednáním tak žalobce porušil právní povinnost dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Dle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání (*písm. a*), porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona (*písm. b*), a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu (*písm. c*).

Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000,- Kč.

Dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Dle § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, v obytné zóně a pěší zóně smí řidič jet rychlostí nejvýše 20 km.h⁻¹. Přitom musí dbát zvýšené ohleduplnosti vůči chodcům, které nesmí ohrozit; v případě nutnosti musí zastavit vozidlo. **Stání je dovoleno jen na místech označených jako parkoviště.**

Stran námitky týkající se nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu soud uvádí následující.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015-46 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), který v bodech 16 až 18 uvedl, že „podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2014, č.j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na www.psp.cz). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č.j. 3 As 7/2014-21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci -

nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č.j. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“.

Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, publikovaném pod č. 869/2006 Sb. NSS, uvedl: „Zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: *Teorie práva*. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184 - 185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu. Právo je jedním ze společenských normativních systémů; je tedy nerozlučně spjata s existencí společnosti, kterou svým regulativním působením významně ovlivňuje. Úkolem práva jako společenského normativního systému je zabezpečit reprodukci společnosti a tedy i vůbec její řádné fungování. Aby společnost nebyla pouhým souhrnem autonomních individuí, sledujících výlučně své vlastní zájmy, potřeby a toliko svůj prospěch, a nerespektujících zájmy, potřeby a prospěch ostatních, resp. celku, musí ve společnosti existovat i určitá shoda ohledně základních hodnot a pravidel vzájemného soužití. Z tohoto pohledu je evidentní, že právní řád nemůže být hodnotově neutrální, ale musí obsahovat, chránit a prosazovat alespoň hodnoty, které umožňují bezporuchové soužití jednoho člověka s lidmi dalšími, tedy život člověka jako člena společnosti. V tomto svém regulativním působení musí právo předkládat svým adresátům racionální vzorce chování, tedy takové vzorce, které slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů. To je příkaz nejen pro zákonodárce, ale i pro adresáty právních norem a orgány, které tyto právní normy autoritativně interpretují a aplikují; smyslu práva jako takového odpovídá pouze takový výklad textu právního předpisu, který takové uspořádání vztahů ve společnosti respektuje. Výklad, který by – při existenci několika různých interpretačních alternativ – racionalitu uspořádání společnosti

pomijel, nelze považovat za správný a závěr, k němuž dospívá, potom důsledně vzato nelze považovat ani za existující právo, a to z toho důvodu, že se přičí základnímu smyslu práva. Ostatně odedávna platí, že znát zákony neznamená znát jenom jejich text, ale především pochopit jejich smysl a působení; obdobné platí o právu samém. Při existenci několika interpretačních alternativ tedy takové chování, které není v souladu s požadavkem rozumného uspořádání společenských vztahů, je chováním protiprávním; takové chování může mít zároveň povahu zneužití subjektivního práva.“.

Ve vztahu ke skutku, který byl spáchán dne 21. 2. 2015, platí, že v dané věci Městská policie Karlovy Vary dne 11. 3. 2015 oznámila prvoinstančnímu správnímu orgánu podezření z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 39 odst. 4 a 5 téhož zákona; přestupek spočíval v tom, že dne 21. 2. 2015 v době mezi 22:00 do 22:15 stálo vozidlo RZ ... v úseku pěší zóny, přičemž vjezd do pěší zóny mimo vymezenou dobu a stání vozidla mimo vyhrazené parkoviště je zakázán. K oznámení byla připojena fotodokumentace z místa přestupku zachycující vozidlo RZ ..., výzva pro nepřítomného pachatele vyhotovená Městskou policií Karlovy Vary a karta vozidla.

Prvoinstanční správní orgán výzvou ze dne 16. 4. 2015 k uhrazení určené částky, doručenou žalobci do datové schránky dne 17. 4. 2015, v souladu s § 125h zákona o silničním provozu vyzval žalobce jakožto provozovatele předmětného vozidla k zaplacení peněžitě částky ve výši 500,- Kč, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení uvedené výzvy. Předmětnou písemností byl žalobce rovněž poučen ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, tedy o možnosti sdělit ve výše uvedené lhůtě údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku a že sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla se považuje za podání vysvětlení. Žalobce (zastoupen FLEET Control, s. r. o.) na výzvu reagoval sdělením ze dne 25. 4. 2015, v němž uvedl: „*Sděluji Vám, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan L.Y., nar. ..., ...*“.

Prvoinstanční správní orgán nato žalobce předvolal k podání vysvětlení (předvolání ze dne 3. 6. 2015), a to na den 14. 7. 2015 v 9:00 k prověření popsaného přestupku. Předvolání bylo žalobci doručeno dne 4. 6. 2015. Žalobce (stále v zastoupení FLEET Control, s. r. o.) reagoval podáním ze dne 13. 7. 2015, v němž uvedl: „*Obviněný prostřednictvím svého zástupce sděluje, že se rozhodl v nadepsané věci odepřít výpověď, neboť jejím provedením by vystavil sebe nebo osobu blízkou postihu v řízení trestního charakteru.*“. Následně prvoinstanční správní orgán zaslal žalobci sdělení o zahájeném řízení o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, v němž byl žalobce mj. informován o tom, že se jeho původní obvinění rozšiřuje právě o správní delikt, který byl předmětem prvoinstančního i napadeného rozhodnutí. Žalobce byl zároveň předvolán k ústnímu jednání, a to na den 26. 8. 2016. Jak sdělení, tak předvolání byly žalobci doručeny do datové schránky dne 30. 7. 2015. Žalobce se na předvolání nedostavil. O ústním projednání v nepřítomnosti obviněného byl vyhotoven protokol ze dne 26. 8. 2015, čj. 14042/OD-P/15. Prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 28. 8. 2015, žalovaný napadeným rozhodnutím skutkové i právní závěry prvoinstančního správního orgánu aproboval.

Postupu správních orgánů není co vytknout.

Oprávnění „sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ nelze vykládat v tom smyslu, že by provozovatel mohl za řidiče označit kohokoliv. Smyslem tohoto oprávnění je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo. Není obvyklé, aby vozidla byla půjčována osobám, o nichž provozovatel neví nic bližšího, které nezná nebo u nichž si pečlivě neověří jejich identitu a způsobilost vozidlo užívat. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla správním orgánům zásadně vždy schopen předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. V případě souzeném Nejvyšším správním soudem například shora zmíněná autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, přiložila příslušnou nájemní smlouvu.

Žádnou takovou věrohodnou skutkovou verzi reality žalobce správním orgánům nepředestřel.

Žalobce ve svém podání (viz výše) uvedl: „*Sděluji Vám, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan L.Y., nar. ..., ...*“.

Správními orgány bylo z vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 10. 3. 2015 zjištěno, že pan L.Y. nemá na území ČR povolen žádný typ pobytu. Na poznatky získané správními orgány od Ministerstva vnitra přesvědčivě navazuje kopie doručanky písemnosti zaslané prvoinstančním orgánem panu L.Y. ve věci sp. zn. 24927/OD-P/14/Kli na adresu uvedenou žalobkyní, z níž je zřejmé, že pan L.Y. se na dané adrese nezdržuje, ani zde nemá poštovní schránku.

Za této situace nelze vůbec hovořit o tom, že by žalobce správním orgánům předestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Nebyla-li žalobcem předestřena skutková verze reality, která by se jevila jako věrohodná, nemohly správní orgány jakkoli pochybit při jejím dokazování. Prvoinstanční orgán i přesto ke zjištění pachatele přestupku učinil nezbytné kroky, když k podání vysvětlení předvolal žalobce jakožto provozovatele vozidla, k němuž se však žalobce nedostavil (viz výše). Prvoinstanční orgán současně k ověření věrohodnosti tvrzení žalobce disponoval v předchozím odstavci zmíněnými skutkovými zjištěními. Za předložení věrohodné skutkové verze byl odpovědný žalobce, pokud této své odpovědnosti nedostál, nemůže tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům.

Stran žalobcova tvrzení, že „*pokud však správní orgán minil rozhodovat na podkladě skutečností, které jsou mu známy z úřední činnosti, byl povinen konkrétně uvést, z jaké činnosti jsou mu tyto skutečnosti známy; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.2.2010, č.j. 1 As 100/2009-129 (...)*“, soud uvádí následující.

Skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu) jsou objektivizované, do značné míry nesporné skutečnosti, které se ve správním řízení

zásadně nedokazují. Účastníci řízení nicméně mohou svými tvrzeními popírat obsah skutečností známých správnímu orgánu z úřední činnosti, mohou také navrhnout provedení důkazů za účelem prokázání svých odlišných tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011-58).

V dané věci prvoinstanční správní orgán k žalobcem namítané skutečnosti v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl toto: „Z předešlé úřední činnosti měl správní orgán zjištěno, že zásilky adresované jmenovanému (= L.Y.) se vrací zpět s poznámkou, že na uvedené adrese je adresát neznámý (...)“. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí doplnil, že „(...) z úřední činnosti je správnímu orgánu prvního stupně známo, že osoba jménem L.Y., jakožto řidič vozidla, se objevuje i v několika dalších řízeních vedených nejen u správního orgánu prvního stupně. Na základě informací poskytnutých správnímu orgánu Ministerstvem vnitra (...) bylo zjištěno, že jmenovaná osoba nemá na území ČR povolen žádný druh dlouhodobého víza.“. Ano, správní orgán uvedl, že jistou znalost nabyl ze své „úřední činnosti“, avšak ihned označil další zdroj poznání dané skutečnosti – a to sice zprávu Ministerstva vnitra. Obsah správního spisu pak svědčí tomu, že s takto zjištěnými skutečnostmi nezacházel jako se skutečnostmi známými mu z úřední činnosti, tj. jako se skutečnostmi, které se nedokazují, ale že naopak i k těmto skutečnostem vedl dokazování. Jak již bylo uvedeno výše, ve správním spisu se nachází vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 10. 3. 2015 a kopie doručenky ve věci 24927/OD-P/14/Kli. Tyto listiny (krom jiného) přitom prvoinstanční orgán při ústním jednání konaném dne 27. 8. 2015 provedl k důkazu [arg.: „K důkazům ve věci byl konstatován spis na číslech listů 1 - 120“ (viz str. 3 protokolu o ústním jednání v nepřítomnosti), přičemž dané vyjádření je založeno na č. 1. 109 správního spisu, kopie doručenky se nachází na č. 1. 107 - 108]. Žalobce byl k předmětnému jednání řádně předvolán, avšak nedostavil se. Žalobce tedy měl možnost vyjádřit se k provedeným důkazům, mohl zjištěné skutečnosti rozporovat a navrhnout za tím účelem provedení důkazů. Žalobce sám se však svou procesní strategií o takovou možnost připravil. To, že k žalobě přiložil nedatované fotografie poštovních schránek a vchodu domu, z nichž není patrné, kdy a kde byly pořízeny, nemůže na tomto závěru nic změnit. A fotokopie povolení k dlouhodobému pobytu pana L.Y. (předložena s replikou) může prokázat leda to, že se jmenovaný na základě tohoto dokumentu zdržoval legálně na území ČR do 30. 6. 2005, neboť platnost onoho dokladu byla omezena právě tímto dnem.

Stran tvrzení, že na fotografiích z místa přestupku nejsou uvedeny čas a datum spáchání přestupku, soud konstatuje, že žalobce nemá pravdu. Na relevantních fotografiích, které jsou součástí správního spisu, je v jejich pravém dolním rohu uvedeno datum 21. 2. 2015 a časy 22.08, 22.09 a 22.10.

Soud nepřisvědčil ani žalobcově argumentaci, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně stál na daném místě ve 22 hodin a dopouštěl se přestupku, přičemž tato skutečnost je ze strany správního orgánu prokazována pouze úředním záznamem. Není pravdou, že ve spise chybí jakýkoliv jiný důkaz svědčící o protiprávním jednání, než úřední záznam. Soud má přestupkové jednání za prokázané na základě oznámením o přestupku, výzvy pro nepřítomného pachatele a pořízené fotodokumentací (viz výše), když všechny uvedené podklady tvoří spolehlivý základ pro závěry učiněné správními orgány a prezentované v jejich rozhodnutích. Je tak patrné, že žalobcovo vozidlo bylo

na inkriminovaném místě zaparkováno v době uváděné správními orgány (a nikoliv v 19 hodin, jak tvrdí žalobce), a to v působnosti dopravní značky IP27a (pěší zóna), přičemž vozidlo stálo v této zóně na místě, které není označeno jako parkoviště. Ano, podle příslušné dopravní značky je do oné zóny umožněn vjezd vozidlům zásobování v čase od 5.30 – 6.30, od 8.00 do 10.00 a od 18.00 do 19.30, ale žalobce tam v tuto dobu jednoduše nestál. A tvrdí-li, že *„fotografie mohly být pořízeny ve stejný den, ale např. v 19 hodin“*, když *„řidič na daném místě stál (v 19 hodin), kdy doručoval zakázku reklamních tisků do přílehlé provozovny“*, pak dle soudu nepřijatelně a nemístně nepřimo obviňuje strážníky městské policie, že uvádějí ve svých podkladech nepravdu a že manipulovali s fotografiemi, aniž by k tomu sám uvedl nějaké relevantní podklady, které by byly schopné vyvrátit jasné závěry opřené o dostatečné podklady svědčící o přestupkovém jednání neznámého řidiče zmíněného vozidla. V řízení o správním deliktu již neposuzuje to, zda byl či nebyl přestupek spáchán, když o jeho existenci svědčí zmíněné podklady, protože přestupkové řízení již bylo skončeno, ale jedná se již o jeho objektivní odpovědnost, které se může zprostit jen na základě zcela jasně zákonem daných výše popsanych liberačních důvodů. Soud nemá žádnou pochybnost o tom, že fotografie byly pořízeny v době, která je u nich uvedena.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008, na který žalobce v této souvislosti poukazoval, na daný případ nedopadá, neboť je v něm posuzována situace, kdy byl proveden důkaz úředním záznamem, který byl zároveň jediným důkazem o přestupkovém chování, a který sepsali zasahující policisté, aniž by tito byli následně při provádění důkazů vyslechnuti. Soud má za to, že skutkový stav v nyní projednávaném případě byl správními orgány zjištěn řádně.

Konečně, soud se neztotožnil ani s námitkou týkající se neprokázání toho, že se v dané věci skutečně jednalo o přestupek.

Skutečnost, že vozidlo skutečně nestálo na parkovišti (viz výše znění § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu), lze bez potřeby jakéhokoli podrobného zkoumání ověřit pohledem na fotodokumentaci z místa přestupku, která je součástí správního spisu. Nadto, soud si nemohl nepovšimnout, že žalobce používá v žalobě poněkud schizofrenní argumentace – ve chvíli, kdy mu fotografie založené ve spisu nejsou ku prospěchu (datum a čas přestupku), zpochybňuje jejich relevanci, aby se jich následně, na jiném místě žaloby, dovolával.

Jelikož na základě výše uvedené argumentace soud neshledal ani jedno z žalobních tvrzení důvodným, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[VI] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. července 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.